

SABINE BOHLMANNOVÁ

Adéla

a její neobvyklá
rodina

bambóok

bamb**oo**k

Sabine Bohlmannová

Adéla
a její neobvyklá rodina

Ilustrovala Imke Sönnichsenová

Obsah

Sedmkrát jinak 9

Čmeláčí ulice 23

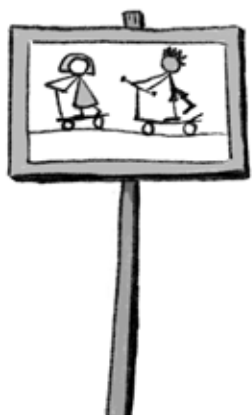
Příběh sedmého dítěte 31

Jak jsme vytáhli mamku z kupy prádla 41

Sbíráme kramu 81

Pozor děti! 103

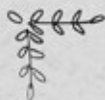

Když se dva výjimeční lidé políbí za výjimečné měsíčné noci pod výjimečným stromem, kterému je právě v té chvíli sto let, můžete si být jisti, že bude jejich vztah mimořádný a že jejich děti budou obdařené velmi zvláštními schopnostmi.

Tohle nám povídá táta pokaždé, když večer sedíme před krbem zabalení v dekách a s hrnkem teplého mléka s medem v ruce. A tyhle zvláštní děti, to jsme my: Jindra, dvojčata Malina a Marlena, Oskar, Květuška, Lu a já – Adéla.

Sedmkrát jínak

Ne, nejsme kouzelníci. Nejsme ani čarodějové, ani mágové. Jsme prachobyčejná rodina. Ne, vlastně nejsme ani obyčejná rodina. Ve skutečnosti jsme taková neobvyklá rodina. A to hodně neobvyklá.

Ano. Jsme skrz naskrz neobyčejní, a to natolik, že ani nevím, čím začít. Snad tím, že naše rodina má sedm dětí. Sedm kousků. Tedy pokud můžeme nazývat děti jako kousky. Řekla bych, že asi ne. Když se nad tím zamyslím, kousky jsou spíš zákusky nebo pizza, a ne děti. Nosíme příjmení Andersovi. Česky to znamená „*jini*“. A kromě toho, že se tak jmenujeme, takoví také jsme. Ale maminka říká, že na tom vlastně není nic zvláštního, protože každý je v podstatě

v něčem jiný. A má pravdu. Každý člověk se nějak liší od ostatních.

Jmenuji se Adéla. Adéla Andersová, je mi deset let a chtěla bych vám vyprávět o naší komické rodině.

Brácha Jindra je po mně druhý nejstarší. Je mu devět. Má úžasnou paměť. Například si přečte knihu a dopodrobna si ji zapamatuje. I když je to třeba nudná dějepisná kniha s miliónem letopočtů, jmen králů a zemí. Když se ho, dejme tomu, zeptáte, kdo byl posledním čínským císařem, odpoví vám, jako

když vystřelí z pistole, a pokud ho nezastavíte, vysype z rukávu všechno, co se o daném čínském císaři dočetl, a potom přidá veškeré svoje znalosti o Číně. A že toho není zrovna málo. Také umí popsat lidi, které někdy dávno kdesi zahlédl. A když třeba jedeme autobusem a někdo přistoupí, řekne kupříkladu: „To je ten chlápek, co pracoval v pizzerii a udělal ti na pizzu obličej! Vzpomínáš si?“

Na ten ksichtík na pizze se doopravdy nedá zapomenout. Ten pizzař vytvořil oči ze dvou plátků salámu, nos z papriky, ústa z feferonky a vlasy z rukolového salátu. Tvář číšníka si nepamatuju. Snad kdyby měl rukolové vlasy nebo salámové oči, což neměl.

Další v pořadí jsou dvojčata Malina a Marlena. Je jim osm. Oběma. To je ale jasné, když jsou dvojčata. Ta bývají vždycky stejně stará. I když? Ne! Nemusí to tak být. Alespoň ne vždycky. Může se stát, že se jedno narodí pět minut před půlnocí a druhé pět minut po půlnoci. A potom slaví jedno dvojče narozeniny dnes a to druhé až zítra.

To by mě štvalo. Na dvojčatech je přece bezvadné, že mohou dělat všechno spolu, dokonce i slavit narozeniny! Naše Malina a Marlena jsou si sice hodně podobné, ale každá je úplně jiná. Malina miluje fotbal a ráda chodí v gatích, které bývají většinou roztrhané, protože věčně leze po stromech. Také je samá boule a modřina, protože ze stromů často padá. Ale při padání je tak šikovná, že si vždycky vybere místo, ze kterého dopadne měkce, třeba do keře a podobně. Nejraději padá do kupy spadaneho listí, což se ovšem dá jenom

na podzim, anebo do kupy prachového sněhu, a to může leda v zimě. To dá rozum. Marlena naopak miluje víly a jednorožce a celý jejich vybájený svět. Také má ráda šminky. Někdy se maluje nahoře ve svém pokojíčku. Tajně, protože maminka to nevidí příliš ráda.

Mamka říkává: „Všechno má svůj čas.“ Na to, abychom se líčily a pořádně se zkrášlily i rtěnkou a očními stíny, máme podle ní ještě dost času.

Dvojčata také dokážou dělat zvláštní věci. Vůbec spolu totiž nepotřebují mluvit nahlas. Dokonce ani potichu ne, protože i beze slov poznají, co si myslí ta druhá. Dalo by se říct, že se spolu baví v myšlenkách. My ostatní z toho kolikrát nejsme zrovna na větvi, protože se nedozvíme, o čem si povídají. Ony dvě s tím ovšem také mívají trable, protože nikdy nejsou se svými myšlenkami samy a obě pokaždé ví, na co myslí ta druhá. Ale tak už to u nich zkrátka chodí! A i když neslyším, o čem spolu v myšlenkách debatují, pokaždé to na nich poznám. Malina podezřele nakrčí pravé obočí a Marlena zatne zuby tak silně, až se jí v levé tváři udělá legrační dolíček.

Oskarovi je sedm. Až vyroste, chce se stát kosmonautem. Miluje vesmír a v noci z okna svého pokoje pozoruje hvězdy.

Oskar umí dělat pěkné ptákoviny a občas mu malinko závidím. Vidí totiž babičku Ředkvičku a může se s ní bavit a babička Ředkvička se baví s ním. Teď si určitě pomyslíte, že mluvit s babičkou není nic zvláštního. Ale to teda je, protože naše babička před sedmi lety zemřela. Vlastně si na ni moc nevzpomínám, protože mi tenkrát byly teprve tři, takže jsem si jejího odchodu nejspíš ani nevšimla. Bohužel si toho nevšimla ani babička Ředkvička. Nebo spíš našťestí? Každopádně přesně v tu chvíli přišel

na svět Oskar, a tak se z těch dvou stali nerozluční kamarádi. Babička Ředkvička stále bydlí u nás v domě a my jsme rádi, že ji tu máme. Taťka se zprvu tvářil trochu zděšeně. Řekl mamince, že existují lidé, kteří dokážou pomoci mrtvým, co nepochopili, že už jsou po smrti a měli by odejít na svůj obláček. Ovšem naše rodinná rada, která se schází každou neděli přesně v šest hodin večer, tátův návrh jednomyslně zamítla, protože by potom babička Ředkvička odešla nadobro. Je pravda, že někdy je to s ní dost únavné. Každou chvíli do ní vrazíme, projdeme skrz ni nebo si na ni sedneme, protože je neviditelná, a ona si na nás potom z plna hrdla stěžuje Oskarovi. Ale stejně ji všichni milujeme. Mimochodem, „babičko Ředkvičko“ jí říkáme kvůli tomu, že se na ředkvičky vlastně dívá odspodu. To se u nás tak říká, když někdo umře.

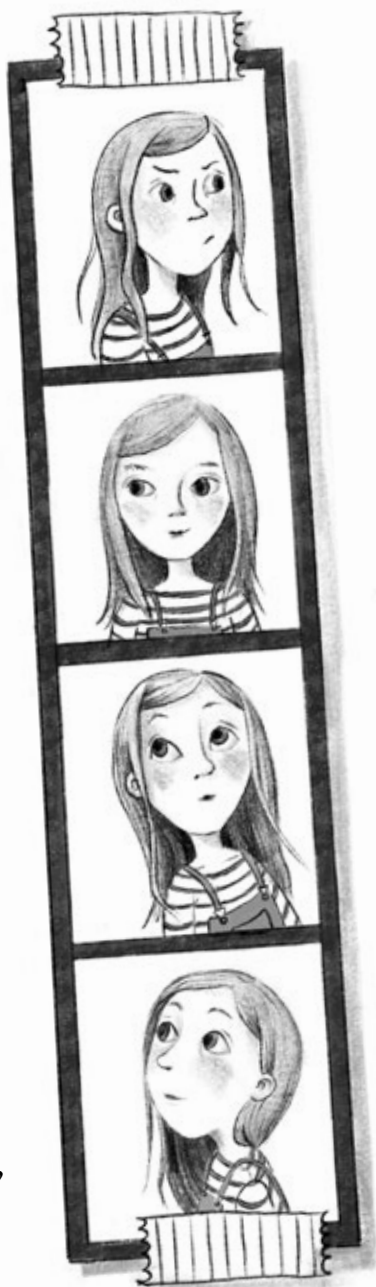
Naše nejmenší šestiletá sestra se jmenuje Květuška. Určitě už tušíte, že miluje rostliny, přírodu a všechno okolo. Když vejdete k ní do pokoje, připadáte si jako v džungli. K její posteli se musíte prodrat skrz spleť rostlin. Dokáže jim domluvit,

aby rostly rychleji. Také si s nimi povídá, a když rozkvetou, pochválí je. Občas jim třeba vynadá nebo je utěšuje, když sklopí hlavy.

Nakonec jsem tady ještě já, Adéla. Je mi deset. A teď hádejte, jakou zvláštní schopnost mám! Umím ledacos udělat pomocí svých myšlenek! Dokážu hýbat s věcmi, když s nimi chci pohnout. Jednoduše jenom tím, že na to myslím. Asi tak, jako bych jim poručila. Ale protože nerada rozkazuju, pokaždé v duchu řeknu „prosím“ a potom „děkuju“. Například sklenici, která stojí na konci stolu, k sobě můžu nechat přijít tak, že ji přiměju vznášet nebo prostě klouzat. Náš stůl je dlouhatánský,

protože se k němu musí vejít sedm dětí, dva rodiče a jedna zemřelá babička. I naši přátelé, samozřejmě. Protože máme malý dům, vynalezl taťka stůl, co se vznáší. Náš stůl totiž nemá nohy, za to má na každém rohu lano, které je připevněné ke stropu. Když jsme po jídle, zatočíme klikou a vytáhneme stůl nahoru. Z jídelny je rázem obývák a hned máme mnohem víc místa na hraní, skotačení a tancování. Doma si často hrajeme, tančíme a poskakujeme. Kde jsem to vlastně skončila? Jo, že když potřebuju sklenici, co stojí na opačném konci stolu, řeknu v duchu: „Milá sklenice, budeš tak hodná a přijdeš ke mně, abych se z tebe mohla napít?“

A sklenice se dá do pohybu a připutuje ke mně po stole. Potom v duchu pronesu: „Vřelé díky!“ a jsem šťastná, že to funguje. Čím větší věci chci pohnout, tím víc mi to dává zabrat. V poslední době ale pravidelně trénuju a od té doby mi jdou jednodušší předměty přesouvat poměrně snadno. Ve škole si ovšem někdy opravdu musím dávat bacha, protože jsme doma něco slíbili. Své zvláštní dovednosti totiž mimo domov nepoužíváme, a už vůbec ne před lidmi, co nepatří do rodiny. Výjimky jsou povoleny jenom v naléhavých

případech, když to nejde jinak a když tím můžeme zabránit něčemu zlému nebo udělat něco hodně dobrého.

Mamka s taťkou o sobě tvrdí, že nic mimořádného neumějí, ale není tomu tak. Podle mého má každý něco, v čem je vážně dobrý. Maminka nám třeba dokáže odfouknout bolístky a tatínek vypráví ty nejlepší historky na světě nebo také umí nechat palačinky dělat salta.

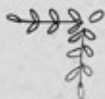
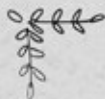

Myslím, že babičku Ředkvičku maličko štve, že nesvede dělat nic pořádně, ale nepřízná to. Potom Oskarovi vypráví o všelijakých dovednostech, jaké uměla kdysi. Až na to, že je zapoměla, protože už nežije.

Říká třeba, že vidí skrze zdi. Jindy zase tvrdí, že dovede zpívat tak vysoko, až tím rozbije sklenice. Ale i když zpívala opravdu hodně vysoko, nic se nestalo. Tedy až na to, že Oskar zrudl v obličejí a zacpal si uši. Ucedil, že kdyby byl sklenice, určitě by se rozletěl, ale ne kvůli tomu, že to bylo vysoko, ale protože to bylo strašné. Babička se urazila a týden s ním nepromluvila.

Jestli jste dobře počítali, víte, že jsem vám vyprávěla jen o šesti dětech, i když jsem řekla, že je nás sedm. Příběh o tom, jak k nám přišel Lu, náš nejmladší, jsem si nechala až na konec. On je totiž náš malý zázrak, a tak vám o něm chci vyprávět podrobněji.

Čmeláčí ulice

Žijeme na tom nejkrásnějším sídlišti, jaké si jen dovedete představit. Nachází se sice v centru města, ale bydlíme v malých domcích, které jsou postaveny do tvaru hvězdy kolem kruhové louky s obrovským stromem uprostřed. Náš dům je malý, ale ke štěstí nám stačí, jak říkává maminka. Taťka vybudoval podkroví a v něm sedm pokojíčků. Jsou tak malinké, že máme každý jenom postel a komodu. A také okno a dveře. Podle tatínka jsou nejdůležitější dveře, co se dají zavřít, a to jde. Některá z oken jsou kulatá, jako na lodi. Taťka je vsadil do střechy sám, protože původně byla na každé její straně jenom dvě okénka. Tatínek je mistr stavitel. To jste už nejspíš pochopili. Neustále něco vylepšuje, a tak mi náš dům

připadá zázračný. Proto mu také říkáme zázračný dům. Je totiž obdivuhodné, kolik je v něm místa. Zvenku vypadá opravdu maličký, ale protože má taťka skutečně dobré nápady, v pohodě se do něj vejdemo. Jak už jsem řekla, pravidelná rodinná porada se koná v neděli přesně v šest večer. Každý z nás může říct, co má na srdci. Ne že bychom s tím nemohli přijít i jindy, ale neslyšeli by to všichni. Tady máme příležitost projevit svůj názor. Když nemáme nic k řešení, bavíme se o všem možném. Rodiče se nás vyptávají nebo nám vysvětlují něco ze světa dospělých, jako třeba něco o politice, životním prostředí nebo jiné důležité věci. Anebo se bavíme o tom, čím bychom jednou chtěli být, a mamka s taťkou vzpomínají, čím se chtěli stát oni sami, když byli malí. Maminka si vysnila různá zaměstnání, například obracečku listů not klavíristy, protože ráda poslouchá klavírní hudbu. Také se chtěla stát pohřebním klaunem. Pohřby jí vždycky připadaly příliš truchlivé, a tak si řekla, že bude smuteční hosty rozveselovat. Tatínek chtěl zase vyrábět sušenky štěstí. Představoval si, jak by celé

dny psal lístečky, kterými by pak plnil malé sušenky. A každý by v nich našel nějaký radostný vzkaz, a hned by mu to zvedlo náladu.

Ještě jsem vám nepopsala naši krásnou čtvrť. Takže: ve Čmeláčí ulici a jejím okolí bydlí spousta lidí, velkých i malých, starých i mladých, a rodin či lidí, co žijí sami. Někteří sousedi mají kočky nebo psy, želvy, zlaté rybičky, a za rohem bydlí dokonce jeden starý kočí, který má koně. Jmenuje se Max a jeho kůň Moric. Před Maxovou garáží stávají dva kočáry. Moc rádi bychom se v nich svezli, jenomže Max je trochu morous. Asi nemá rád děti, a tak se ho bojíme zeptat.

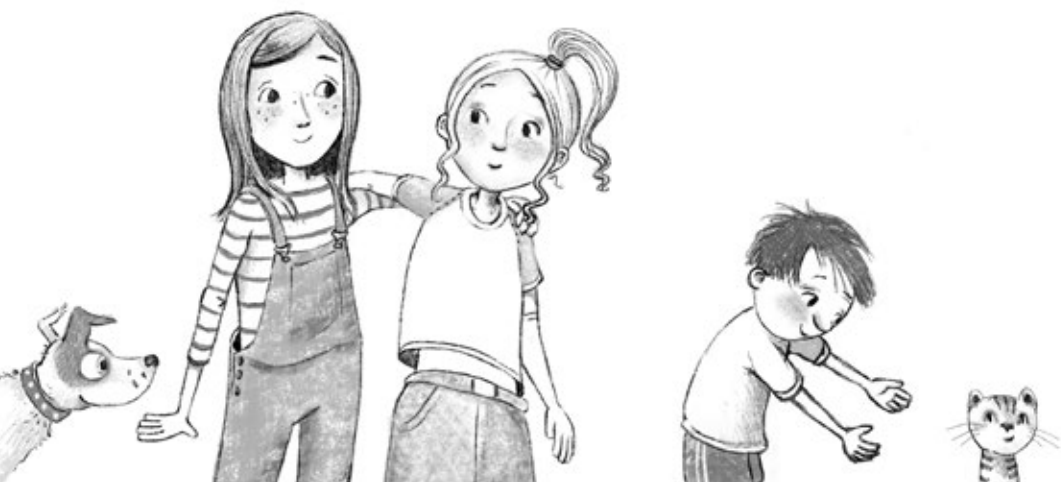
Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Marta. Bydlí také ve Čmeláčí ulici, hned ve vedleším domě, což je velmi praktické. Občas zajdu po škole s Martou k ní domů a smím se u nich najíst. Marta má jednoho bráchu, který se jmenuje Ben.

Když některý z nás tří jen trošku vyjekne, jejich mamka nás napomíná: „Nepovykujte tak nahlas!“

Přitom býváme docela potichu. Na rozdíl od naší rodiny, kde je obvykle opravdu rachot. Nikdo z nás sice

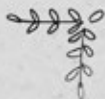
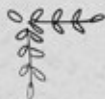
nenadělá příliš mnoho hluku, ale sedm málo hlučných dětí zkrátka způsobí sedmkrát větší hluk. Paní Roubíčková z čísla dvanáct říká, že děláme příšerný rambajs. Ale kdyby tu byla paní Roubíčková sedmkrát, to by byl teprve rambajs!

Každopádně jsme moc rádi, že je paní Roubíčková jenom jedna, protože i to bohatě stačí, jak prohlašuje Oskar. Paní Roubíčková nám často píše dopisy. Moc bych si přála mít kamarádku na dopisování, protože velmi ráda dostávám dopisy, ale dopisy od paní Roubíčkové nejsou zrovna pěkné. Ani milé.

Píše se v nich, že jsme úplně potrhlá děcka a že nás rodiče vychovávají antiautoritářsky. Slovo *antiautoritářsky* jsem si napsala na ruku, abych se ho naučila nazpaměť, ale trvalo mi to tři dny. Antiautoritářsky znamená, že nás naši rodiče vůbec nevychovávají, a tak si můžeme dělat, co se nám zlíbí, a že když něco provedeme, ještě nás za to pochválí. Ovšem to vůbec není pravda. Naši rodiče jsou ti nejlepší rodičové pod sluncem!

Příběh
sedmého dítěte

Byla to právě paní Roubíčková, která postávala u našeho auta Šrotíka, když se jednou celá naše rodina vypravila na výlet. Počítala. Spočítala nás s vystrčeným ukazováčkem, kterým ukazovala z jednoho na druhého, jako by tenkrát ještě nevěděla, že je nás šest.

Potom řekla našim: „Doufám, že vám nikdo další nepřibude, už teď je vás přespočet!“

Mamka pohlédla na taťku a po chvíli se jí laskavým tónem zeptala: „A které dítě je podle vás přespočet?“

Tu na nás paní Roubíčková vrhla zděšený pohled, ale my všichni jsme se na ni mile usmáli a byli jsme zvědaví, kdo z nás je podle ní přespočet. Ovšem ona mlčela. Nevěděla, co na to odpovědět.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Adéla a její neobvyklá rodina***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.